New York Timesi bestsellerite autor

BARBARA FREETHY

Südamevalust hullem

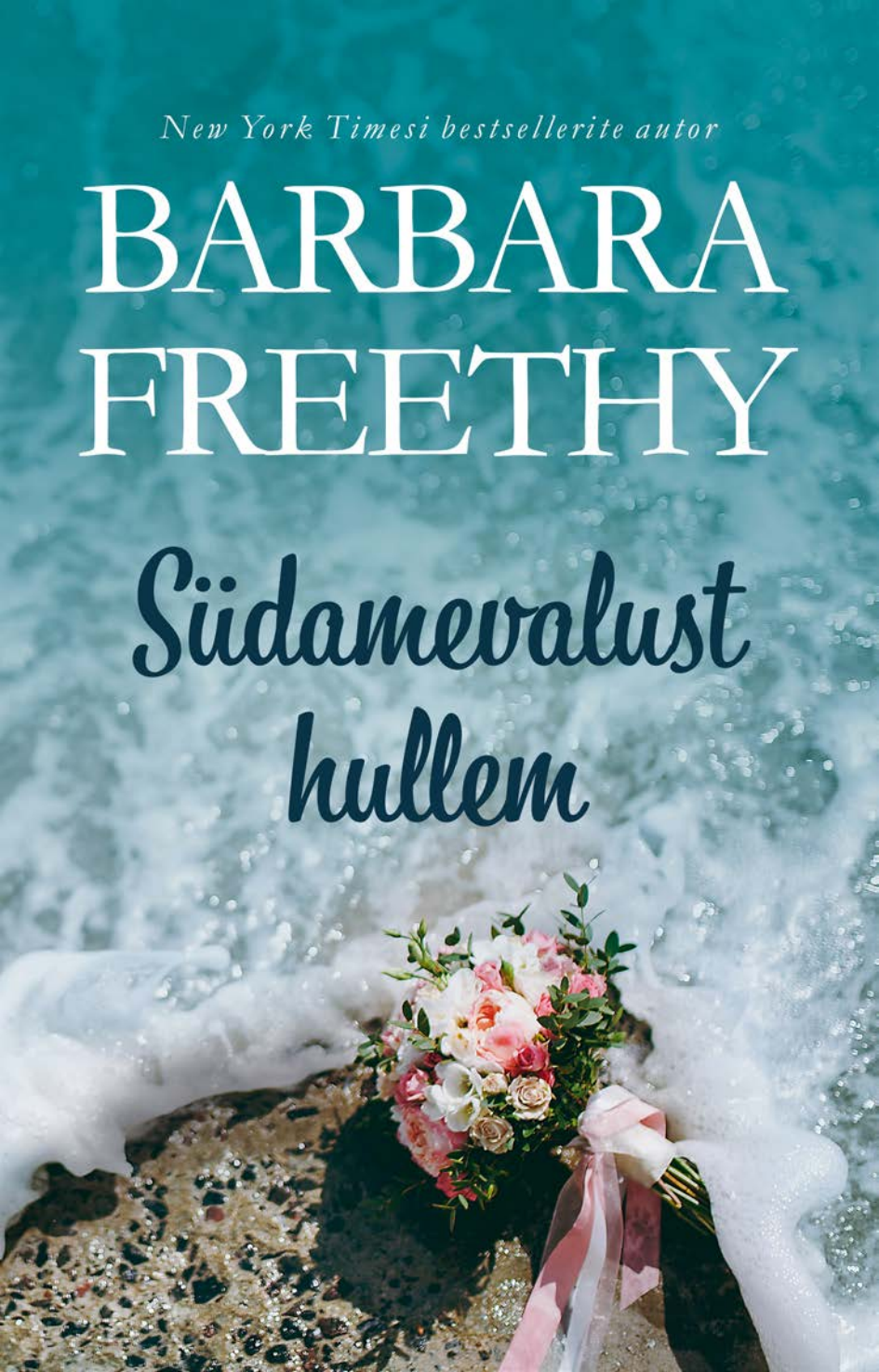

Originaali tiitel:
Barbara Freethy
Nothing Breaks Like a Heart
2025

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See on ilukirjanduslik teos. Nimed, tegelaskujud, kohad ja sündmused on autori kujutluste vili ja neid kujutatakse ilukirjanduslikul eesmärgil. Igasugune sarnasus tegelike inimeste, sündmuste või kohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Maarja Villandi-Reiljan
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

© Copyright 2025 Barbara Freethy. All rights reserved.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2025.

E12467525
ISBN 978-9916-31-983-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest **www.ersen.ee**

PROLOOG

Tuul ja vihm peksid vastu kontoriakent minu boksi kõrval ja tõmbasid mu tähelepanu arvutiekraanilt eemale. Detsembrikuus olid Lõuna-Californias enamasti mahedad ilmad, aga tunni aja eest saabus Vaikselt ookeanilt torm ja ma hakkasin mõtlema, et oleksin pidanud kell viis teiste töökaaslaste seltsis koju minema, kuid olin paraku otsustanud tegelda meie uue turunduskampaaniaga.

Kui silmad ekraanile tagasi pöörasin, ajas mind muigama, et üritan hotelli turundada hoopis vastupidise kuvandi abil – ilus suvine pulmapidu, paar käest kinni hoides päikesest valgustatud võlvi all kuldses valguses seismas, lai naeratus näol. Naine oli kaunis brünett nii pimestava naeratusega, et iga hambaarst võinuks selle üle uhke olla. Mees oli pikk ja heas vormis, heledate juuste ja soojade pruunide silmadega, millest õhkus imetlust naise suhtes, kellega ta äsja abiellunud oli, naise suhtes, kellega ta on mesinädalatel Carrington Coastal Retreatis, mis on uus spaahotell Catalina saarel. See avatakse järgmise aasta mais pulmahooajaks.

Vajusin oma tooli ning silmitsesin läikivat ebareaalset pilti rõõmust pakatavast armastajapaarist, kelle kohal ilutses kiri *Teie*

unistuste mesinädalad. Reklaam lausa karjus pilvitust õnnest: rikkumata rannad, šampanjaklaasid, päevitamine ja kirglikud ööd pehmetes voodites, ookeanilained akna all unelauluna mühamas.

Paar nägi välja just nii täiuslik, nagu ma olin soovinud, kui šampanja turunduskampaanias osalesin, kuid ma tundsin siiski ka veidi viha. Mitte sellepärast, et reklaam oleks halb välja kukkunud. Pigem oli reklaam liigagi hea, sest ma teadsin, et niisugust paari pole olemas. See oli muinasjutt, „kui nad surnud ei ole, elavad nad veel praegugi õnnelikult edasi", millesse ma tahtsin uskuda, aga mida ma polnud seni kogenud. Kõik minu suhted olid ebaõnnestunud. Ja viimased kolm aastat ei olnud mul aegagi armastuse otsimiseks, sest hooldasin oma ema, kes lahkus eelmise aasta jõulude ajal. See oli üks põhjustest, miks ma töötasin reede õhtuti kella kümneni, selle asemel et midagi muud teha. Tundus, et ma ei suuda kurvastamast lakata, eriti mitte pühade ajal. Olin tuim ja murdunud.

Soovisin, et oleksin niisugune, nagu naine sellel reklaamil: muretu, armunud, tulevikku vaatav... Võib-olla ühel päeval...

Ohates salvestasin faili ja sulgesin pildi. Kursor vilkus minu silme all ja ootas järgmist käsklust või hoopiski seda, et ma lõpuks tunnistaksin, et on viimane aeg lahkuda. Akendel kostis jällegi krabinat. Tuled kustusid hetkeks ja külmavärin käis üle mu selgroo. Õnneks tuli valgus jälle tagasi, aga õnnega ei tasunud mängida.

Kui ma oma asju kokku korjasin, kuulsin kummalisi hääli. Siis mõtlesin, miks ma täna õhtul turvameest saabumas ei näinud. Tavaliselt tegi ta oma ringi kella üheksa paiku, aga ma polnud tundide viisi ainsatki hingelist märganud. Võib-olla oli turvameeskonnal allkorrusel tegemist. Töötasin Carrington Newport Beach Hoteli kõige ülemisel korrusel, kus oli ka

Carrington Hospitality Groupi peakorter. Kaks ülemist korrust olid kontoriruumid, alumisel kaheksal korrusel olid luksustoad ja sviidid, samuti konverentsisaal ja banketiruumid.

Sel nädalavahetusel oli hotell täis. Toimusid viimased ärikonverentsid enne pühi. Ma olin viimase kolme päeva jooksul sõitnud liftis koos inimestega, kellel olid rinnasildid. Täna õhtul käisin all korrusel hotellipoest salatit ostmas. Möödusin mitmest ülikonnas mehest ja kokteilikleidis naisest, kes siirdusid konverentsi lõpupeole.

Nende nägemine üksnes kurvastas mind. Tundsin puudust oma emast, minu kaks parimat sõbrannat olid pikaajalises suhtes. Kuigi nad üritasid mind sageli oma ettevõtmistesse kaasata, oli ebamugav tunda end pidevalt viienda rattana vankri all. Ka sellel põhjusel tegin pikki tööpäevi, eriti reede õhtuti, kui eellolev nädalavahetus tõotas talumatut piina.

Lõpetasin oma laua koristamist, kui küte lülitus äkitselt välja ja kontor jäi veelgi vaiksemaks. Siis kuulsin valju mütsatust ja mu süda langes saapasäärde. Siin korrusel ei olnud peale minu mitte kedagi. Hääl pidi tulema kusagilt mujalt, aga mul oli ikkagi ebamugav olla. Sundisin end rahunema. Mul oli piirkonna ühes kõige paremini turvatud hoones täiesti ohutu. Selles veeäärses viietärnihotellis ei pääsenud keegi ilma võtmekaardita ülemistele korrustele, eriti mitte ärikontoritesse.

Kõik oli korras. Ma pidin oma ülemäärase kujutlusvõime ja väsimusega siit minema saama. Sulgesin arvuti ja läksin oma boksist välja koridori. Vajutasin liftinuppu, see tinises tasakesi ja uksed avanesid. Kui lifti astusin, hakkasid mul silmad vett jooksma, tundsin suitsulõhna. Enne kui ma jälle välja hüpata sain, liftiuksed sulgusid. Vajutasin nupule, mis viib lifti vestibüüli, ja tundsin, et mu süda hakkab hullumeelselt taguma.

Kas kusagil on tulekahju?

Lift hakkas allapoole sõitma, ent peatus siis nii järsult, et ma komistasin ja mu käed põrkasid vastu hõbedast ust. Lambid pea kohal kustusid ja õhku läbis terav signaal.

See ei olnud lihtsalt suits, vaid koguni tuli!

Ja ma olin teinud seda, mida siis ei tohiks teha – läksin lifti. Kui vaid signaal oleks kolmkümmend sekundit varem tööle hakanud.

Mind valdas paanika ja ma tagusin nuppe, et lift liikuma saada. Midagi ei juhtunud. Hingasin mitu korda sügavalt, püüdsin oma kiiret pulssi aeglustada ja mõelda. Ma ei teadnud, miks lift seisma jäi. Võib-olla oli tegemist mingi varuturvasüsteemiga juhuks, kui tulekahjusignaal tööle hakkab. See tagab minu ohutuse. Aga kui suitsulõhn muutus tugevamaks, sööstis mu ärevus taevakõrgusse.

Vajutasin mitu korda avariinuppu. Siis lift jõnksatas äkitselt ja hakkas jälle allapoole sõitma, seejärel peatus järsult kahekümne sekundi pärast. Tundus, et olin jõudnud üheksandale korrusele, korruse võrra allapoole sellest kohast, kust peale tulin. Ent uksed jäid suletuks.

Mul ei olnud palju valida. Seega vajutasin ukseavamisnupule – üks kord, kaks korda, siis kolmandat korda ja meeleheide kasvas. Lõpuks uksed avanesid, aga üksnes poolenisti ja kahe korruse vahel. Põrand oli ikkagi minust kaks jalga allpool. Trügisin uste vahelt läbi, hüppasin alla ja tundsin end liftist välja saades hoobilt paremini. Ent kui suits tihenes, tungis mu kopsudesse ning põletas mu nina ja kõri, siis mõtlesin, kas ma ehk toimisin valesti.

Tulekahjusignaalid läbisid jätkuvalt õhku, aga ümberringi polnud mitte kedagi. Võib-olla tegutseti alumistel korrustel. Juhtkonnal oli suurem mure külaliste ohutuse pärast, eriti seetõttu, et kontoriruumid pidid niisugusel kellaajal eeldatavasti tühjad olema.

Pidin pääsema trepi juurde. Teadsin, et see on lähedal, aga suitsu tõttu kaotasin suunataju. Ma pidin keskenduma. Trepp oli lifti lähedal. Hakkasin oletatavas õiges suunas kõndima, kui uks minu kõrval äkitselt lahti lendas ja ma kukkusin. Pea põrkas vastu seina ja silme ees plahvatasid tähed. Vali helin pani kõrvad valutama.

Oimetuna püüdsin aru saada, mis on juhtunud. Nüüd tungisid leegid välja uksest, mis lahti lennanud oli. Kuumus oli põletav ja suits nii tihe, et ma ei teadnud, kui kaugel ma trepist olen. Olukord läks järsult halvemaks ja selle taipamine ehmatas mu teadvusele.

Mis siis, kui see oli esimene plahvatus ja neid tuleb veel? Ma pidin siit välja saama. Ent valutuige polnud üksnes minu peas, vaid ka jalas. Nägin pahkluul verd. Kui püüdsin üles tõusta, läks valu nii hulluks, et langesin uuesti põlvili. Karjusin appi, aga ei uskunud, et keegi mind kuuleb. Siiski karjusin, kuni mu karjed muutusid hingeldavaks köhaks.

Hetk hiljem nägin teda läbi suitsu – mees ülikonnas. Ta oli pikk ja ilus, heledate juuste ja siniste silmadega. Ma ei teadnud, kes ta on, aga mul oli hea meel teda näha.

„Appi!“ karjusin jälle, hääl suitsust kähe. „Ma olen siin.“

Ta jäi seisma, nagu oleks mind kuulnud. Tema pea pöördus paremale ja vasakule, kuni ta pilk lõpuks minu oma kohtas.

„Kas oled viga saanud?“ Mees tuli lähemale ja tema hääl tegi kaosele lõpu, helisedes mu kõrvus.

„Lõin pea ära,“ ütlesin köhides. „Pahkluu ka valutab.“

„Mis su nimi on?“

„Lauren Gray.“

„Hea küll, Lauren, me peame siit ära minema.“

Enne kui ta mind püsti jõudis tõmmata, käis suur plahvatus ja lagi meie pea kohal lagunes. Mees haaras kipsi- ja puutükid

sülle ning heitis need kõrvale, siis püüdis mind püsti saada, aga ma ei suutnud oma jalale toetuda.

„Ma ei saa," ütlesin hirmust ja valust nuttes. „Ma ei jõua kõndida. Mine. Kutsu abi."

Mehe lõug tõmbus pingule ja silmad muutusid murest süngeks. „Selleks pole aega."

„Ma ei saa kõndida."

„Siis ma parem kannan sind."

„Sa ei saa mind kaheksa korrust alla vedada."

Mees naeratas. „Võtan väljakutse vastu."

„Mida? Oled sa hull?"

„Võib-olla küll. Aga ma tunnen ennast täna õhtul kangelasena."

Ta haaras mul kaenla alt kinni ja tõmbas seni, kuni tõusin jalgele. Siis tõstis ta mu üle õla, nagu ma oleksin sulgkerge, kuigi ma seda ilmselgelt ei olnud.

Kui ta trepi poole liikus, hoidsin hinge kinni, sest kartsin, et kukun maha, et me mõlemad kukume või tuleb veel üks plahvatus, mis meil tee kinni paneb. Peaaegu pea alaspidi rippumine ajas pea veel rohkem valutama. Muutusin nii uimaseks, et panin silmad kinni ja palvetasin, et see mees suudaks kuidagi meie mõlema elu päästa.

Lõpuks pühkis minust üle külm tuulehoog ja minu päästja karjus appi.

Paar tuletõrjujat haarasid minust kinni ja kandsid mu kiirabiautosse. Kui mind ratastega kanderaamile asetati, otsisin silmadega meest, kes mu päästis. Tahtsin teda selle eest tänada, et ta mind hätta ei jätnud, nagu paljud teised varem teinud olid. Ent ta oli läinud ja ma ei teadnud tema nimegi.

1. peatükk

Kuus kuud hiljem...

Tema nimi oli Andrew James Chadwick. Ja homme saab minust tema naine. Minust saab proua Andrew James Chadwick... Ei mingit vallalist ega üksikut Lauren Grayd enam.

Oli raske uskuda, kui palju oli minu elu muutunud, alates tulekahjust, mille ajal kohtasin Andrew'd ja armusin oma päästjasse. Nüüd me abiellume selles kuurordis, millest olin kuus kuud varem turundusbrošüüri koostanud. Iroonilisel kombel oli minust saamas pruut, keda olin reklaamis kujutanud, seesama, keda pidasin võimatult täiuslikuks. See tundus ikka veel uskumatu.

Ka ei suutnud ma uskuda, et Carrington Hospitality Group oli otsustanud kasutada minu pulmi mitte üksnes Catalina saarel asuva Carrington Coastal Retreati spaahotelli turundamiseks, vaid ka selle füüsiliseks avamiseks, mis saab teoks kolmapäeval, viie päeva pärast.